

22. 09. 2008 H

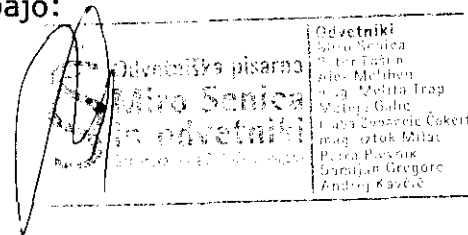
Opr. št. U 380/2007 - 21

UPRAVNO SODIŠČE REPUBLIKE SLOVENIJE
Oddelek v Novi Gorici
Rejčeva 7

5000 NOVA GORICA

Tožeča stranka:

ELEKTRO PRIMORSKA d.d., Erjavčeva 22, Nova Gorica, ki jo zastopajo:

Tožena stranka:

REPUBLIKA SLOVENIJA, MINISTRSTVO ZA OKOLJE IN PROSTOR, Dunajska 48, Ljubljana

Stranka z interesom:

Društvo za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije, DOPPS - BirdLife Slovenija, Tržaška 2, 1000 Ljubljana

zaradi priznanja lastnosti stranke v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja

REVIZIJA

tožeče stranke

zoper sodbo Upravnega sodišče Republike Slovenije, Oddelka v Novi Gorici, opr.št. U 380/2007-15 z dne 12.06.2008

3-krat

pooblastilo za revizijo priloženo

Tožeča stranka, Elektro Primorska d.d., po svojih pooblaščenih, odvetnikih odvetniške pisarne Miro Senica in odvetniki vlaga naslednjo

r e v i z i j o

zoper sodbo Upravnega sodišče Republike Slovenije, Oddelka v Novi Gorici, opr.št. U 380/2007-15 z dne 12.06.2008 iz obeh razlogov po 1. odstavku 85. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1) in

p r e d l a g a,

da Vrhovno sodišče Republike Slovenije reviziji ugotovi in izpodbijano sodbo spremeni, tako da tožbenemu zahtevku tožeče stranke ugotovi, toženi stranki pa naloži plačilo pravnih, pritožbenih in revizijskih stroškov tožeče stranke, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva odločitve revizijskega sodišča dalje do plačila, v 8. dneh pod izvršbo,

podrejeno pa,

da Vrhovno sodišče Republike Slovenije reviziji ugotovi in izpodbijano sodbo razveljavi ter zadevo vrne v novo odločanje Upravnemu sodišču Republike Slovenije, toženi stranki pa naloži plačilo pravnih, pritožbenih in revizijskih stroškov tožeče stranke, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva odločitve revizijskega sodišča dalje do plačila, v 8. dneh pod izvršbo.

Obrazložitev:

I. Kronološki potek primera

(1) Agencija RS za okolje je z odločbo št. 35402-114/2004-187 dne 26.06.2006 tožeči stranki izdala **okoljevarstveno soglasje** za gradnjo vetrne elektrarne Volovja reber skupaj s pripadajočo infrastrukturo.

(2) Na podlagi tega okoljevarstvenega soglasja je Ministrstvo za okolje in prostor RS tožeči stranki dne 19.02.2007 izdalo **delno gradbeno dovoljenje**, s katerim je tožeča stranka pridobila (pravnomočno priznано) pravico za gradnjo Vetrne elektrarne Volovja Reber (skupaj z infrastrukturo), v obsegu in pod pogoji iz izdanega okoljevarstvenega soglasja.

(3) Stranka z interesom (v nadaljevanju DOPPS) se je, čeprav ji tekom postopka položaj stranskega udeleženca ni bil priznan, na podlagi **2. odst. 229. člena ZUP** zoper odločbo o izdaji okoljevarstvenega soglasja dne 25.07.2006 **pritožila**, njena pritožba pa je bila s strani ARSO s sklepom z dne 05.09.2006 **zavržena**. Po zavrženju pritožbe DOPPS ni nadaljeval z uveljavljanjem svoje stranske udeležbe v smislu izpodbijanja izdanega okoljevarstvenega soglasja v **upravnem sporu**, sklep o zavrženju pritožbe pa je tako postal **dokončen in pravnomočen**.

(4) Status stranskega udeleženca je DOPPS zatrjeval tudi že med samim postopkom izdaje okoljevarstvenega soglasja in bil neuspešen tako pred prvostopenjskim (14.11.2005), kot tudi pred drugostopenjskim upravnim organom (13.01.2006), po končanem upravnem sporu, ki se je pred naslovnim sodiščem vodil pod opr. U 528/2008 pa je prvostopenjski organ (ARSO) zahtevo DOPPS za priznanje statusa stranskega udeleženca dne 27.07.2007 **ponovno zavrnil**.

(5) Po zavrnilni prvostopenjski odločbi v ponovljenem postopku pa je Ministrstvo za okolje in prostor pritožbi DOPPS ugodilo, ter z odločbo št. 35402-2/2006 z dne 17.09.2007 status stranskega udeleženca DOPPS tudi **priznalo**.

(6) Zoper navedeno drugostopenjsko odločitev je tožeča stranka dne 24.10.2007 vložila tožbo v predmetnem upravnem sporu, ki pa jo je naslovno sodišče z **izpodbijano sodbo** zavrnilo.

Izpodbijana sodba naslovnega sodišča je nepravilna in nezakonita.

Naslovno sodišče je nepravilno uporabilo materialno pravo ter storilo bistvene kršitve določb postopka v upravnem sporu.

III. Bistveni pravni vprašanja predmetne zadeve

V predmetni zadevi (z vidika pravilne uporabe materialnega prava) osrednji pravni problem predstavlja vprašanje:

- ali se pogoji za priznanje statusa stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja presojuje po določbi **4. odst. 64. člena ZVO-1** ali po določbi **137. člena ZON** oz. kakšno je medsebojno razmerje obeh norm pri presoji teh pogojev.

Poleg navedenega je z vidika (procesne) presoje pravilnosti in zakonitosti izpodbijane odločitve naslovnega sodišča pomembno še:

- ali lahko subjekt, ki se (kot stranski udeleženec) ni udeleževal upravnega postopka, pa se je zoper odločbo v upravnem postopku (zaradi domnevno neupravičene neudeležbe v postopku) pritožil v roku, ki je določen za stranke (2. odst. 229. člena ZUP), v vzporednem postopku pridobi status stranskega udeleženca in iz tega razloga predlaga obnovo prvotnega upravnega postopka.
- ali se lahko upravno sodišče, namesto, da bi v obrazložitvi podalo vsebinske razloge za svojo odločitev, zgolj generalno sklicuje na odločitev sodišča v drugem upravnem sporu.

IV. Dovoljenost revizije

Dovoljenost predmetne revizije je utemeljena na podlagi 2. in 3. točke 2. odstavka 83. člena ZUS-1.

Bistvo predmetne zadeve namreč predstavlja **pomembno pravno vprašanje** glede (konkurirajoče) uporabe določb 4. odst. 64. člena ZVO-1 in 137. člena ZON v postopkih izdaje okoljevarstvenega soglasja (posebni upravni postopki po ZVO-1), o tem pravnem vprašanju pa Vrhovno sodišče RS še ni vsebinsko odločalo. Odsotnost dosedanje prakse Vrhovnega sodišča RS glede navedenega vprašanja pa v praksi upravnih organov (in Upravnega sodišča RS) povzroča različna tolmačenja navedenih norm, kar ima za posledico docela neenotno prakso na področju priznavanja stranske udeležbe v postopkih izdaje okoljevarstvenih soglasij. Navedeno potrjujejo tudi odločitve v okviru celotne problematike v predmetni zadevi, saj je v obeh upravnih postopkih (prvotnem in ponovljenem), ki sta se oba nadaljevala z upravnim sporom, prišlo do diametralno nasprotnih odločitev¹ oz. je do diametralno nasprotnih odločitev prišlo celo znotraj ponovljenega postopka², čeprav je vmes odločalo tudi že Upravno sodišče RS (!?).³ Navedeno tako kaže na izredno negotovost (in neenotnost) pri presoji pomena citiranih določb ZVO-1 in ZON, kar bo Vrhovno sodišče RS lahko preverilo z vpogledom v upravne spise pri ARSO (.....) ter sodne spise pri Upravnem sodišču RS (opr. št. 528/2006 in U 380/2007.)

Za nadaljnje presojanje stranske udeležbe v postopkih izdaje okoljevarstvenega soglasja je tako **nujno potrebno, da Vrhovno sodišče RS natančno razmeji medsebojno odvisnost določb 4. odst. 64. člena ZVO-1 oz. 137. člena ZON** in jasno opredeli, kakšne pogoje (in po kateri normi materialnega prava) mora določen subjekt izpolnjevati, da se mu prizna status stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja. Reševanje omenjenega pravnega vprašanja tudi nedvomno sodi med pristojnosti Vrhovnega sodišča RS, ki skladno s 109. in 110. členom Zakona o sodiščih skrbi za enotno sodno prakso oziroma, (v okviru občnih sej), sprejema načelna pravna mnenja o vprašanjih, ki so pomembna za enotno uporabo zakonov. Poleg tega je reševanje predmetnega vprašanja skladno tudi s samim smotrom revizije, kot izrednim pravnim sredstvom, katerega namen je zagotoviti pravilno uporabo procesnega in materialnega prava v konkretnem upravnem sporu ter preko tega prispevati k enotnosti pravnega reda in enotni uporabi predpisov (Sklep VS RS, opr št. X Ips 1209/2006 z dne 26.04.2007)

Nepravilna in nezakonita odločitev naslovnega sodišča pa za tožečo stranko, ki je (s pravnomočnim gradbenim dovoljenjem) že pridobila pravico gradnje vetrne elektrarne Volovja reber prinaša tudi **hude posledice**, saj obnova postopka³ izdaje okoljevarstvenega soglasja vnaša v že pridobljeni pravni

¹ V prvem postopku se status stranskega udeleženca DOPPS ni priznal v drugem postopku pa.

² Prvostopenjski organ (ki je odločal že po izdani sodbi Upravnega sodišča RS) je zahtevo DOPPS vnovič zavrnil, v nasprotju s to odločitvijo pa je drugostopenjski organ stransko udeležbo DOPPS priznal.

³ Ki jo je upravni organ že dovolil, vendar pa glede navedenega pred upravnim sodiščem pod opr. št. poteka še ločen upravni spor.

status tožene stranke⁴ veliko negotovost, ta negotovost pa ima za posledico tudi spreminjanje tako terminskega plana izvedbe projekta kot tudi investicijskega plana projekta.

Poleg tega, da že vsak poseg v pravnomočno pridobljeno pravico⁴ pomeni **hudo posledico**, pa tožeča stranka tudi ne more nadaljevati z aktivnostmi, usmerjenimi v izgradnjo vetrne elektrarne Volovja reber in ji ob tem povsem neupravičeno nastaja velika gospodarska škoda, še večja škoda pa ji bo nastala, če se bo projekt še nadalje odlašal in bo postala vprašljiva že tudi sodobnost tehnologij, ki so namenjene za vgradnjo v vetrno elektrarno. Poleg tega je v projekt vetrnih elektrarn tožeča stranka že do sedaj vložila ogromna finančna sredstva, kar vključuje tudi sredstva pripravo projektne dokumentacije in številnih mnenj, ki jih je tožeča stranka Agenciji za okolje Republike Slovenije priložila tekom postopka izdaje okoljevarstvenega soglasja, kar bo Vrhovno sodišče RS lahko ugotovilo z vpogledom v spis pri ARSO (....). S ponovnim (neupravičenim) obnavljanjem postopka izdaje okoljevarstvenega soglasja pa bodo navedena sredstva vložena v prvotni postopek za tožečo stranko v veliki meri izgubljena, česar ni mogoče kar tako spregledati. Poleg navedenega pa je prav od čimprejšnje realizacije novih, okolju bolj prijaznih energetskih potencialov odvisno tudi nadaljnje poslovanje tožeče stranke ter stabilnost energetske oskrbe in višji nivo varstva okolja v Republiki Sloveniji.

III. Utemeljenost revizije

a) Napačna uporaba (oz. neuporaba) materialnega prava

Naslovno sodišče v izpodbijani sodbi sicer ni navedlo vsebinskih razlogov za priznanje stranske udeležbe DOPPS, marveč se je le generalno sklicevalo na obrazložitev sodbe Upravnega sodišča RS opr. št. U 528/2009 z dne 29.06.2006, kar pomeni bistveno kršitev določb v upravnem sporu - glej pod tč. b spodaj. Že samo priznanje stranske udeležbe DOPPS z izpodbijano sodbo pa je v vsakem primeru napačno tudi (oz. predvsem) z vidika uporabe materialnega prava.

DOPPS ne more biti stranski intervenient (stranski udeleženec) v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja, ker za to ni podlage v zakonu.

V 43. členu ZUP je določeno, da se ima določena oseba kot stranski intervenient pravico udeleževati upravnega postopka zaradi varstva **svojih pravnih koristi**, ki so neposredne, na zakon ali drug predpis oprte **osebne koristi** (zahtevana dokazanost individualnega pravnega interesa), DOPPS pa bi v upravnem postopku lahko zastopal kvečjemu javno korist oz. javni interes, zaradi česar na podlagi ZUP ne more biti stranski intervenient upravnega postopka (za kar se zahteva individualni pravni interes). Navedeno stališče potrjuje tudi praksa Vrhovnega sodišča RS, ki z vidika vprašanja statusa stranskega udeleženca izrazito loči varstvo lastnih pravic ali pravnih koristi ter varovanje javnih koristi v upravnem postopku (primeroma Sodba

⁴ Kar je mnogo več kot na zakon ali na zakonu temelječ predpis oprto upravičeno pravno pričakovanje (!).

opr. št. I Up 1435/2003 z dne 31.3.2005 in Sodba opr. št. I Up 215/992 z dne 17.06.1999). Možnost stranske udeležbe DOPPS bi zato morala biti določena z drugim (specialnim) zakonom.

V zvezi z navedenim 4. odst. 64. člena ZVO-1 (specialnejša ureditev v odnosu do ZUP in tudi do ZON, glej naslednji odstavek spodaj) sicer določa, da ima v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja **nevladna organizacija položaj stranskega udeleženca**, vendarle samo pod pogojem, da je **pridobila status nevladne organizacije skladno z 153. členom ZVO-1** in da je podala mnenje in pripombe v okviru sodelovanja javnosti v postopku po 58. členu ZVO-1. Ker DOPPS ni pridobil statusa nevladne organizacije po 153. členu ZVO-1 oz. ni podal mnenj ali predlogov v okviru možnosti po 58. členu ZVO-1 (kar v predmetnem postopku ni sporno), posledično nima pravice do statusa stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja skladno z določbo 4. odst. 64. člena ZVO-1.

Tako nam za presojo upravičenosti stranske udeležbe DOPPS kot morebitna podlaga preostane le še (s strani DOPPS večkrat citirana) določba 3. odst. 137. člena ZON, ki določa, da ima društvo, ki pridobi status društva, ki deluje v javnem interesu, pravico zastopati interese ohranjanja narave v vseh upravnih in sodnih postopkih. Vendarle pa tožeča stranka opozarja, da ta določba v konkretnem primeru **ni uporabljiva** ker gre v predmetnem primeru **za poseben postopek izdaje okoljevarstvenega soglasja**, urejen z ZVO-1. Določba 3. odst. 137. člena ZON se namreč splošno nanaša na vse upravne in sodne postopke, določba 4. odst. 64. čl. ZVO-1, ki jo je potrebno uporabiti v predmetnem primeru oz. sporu (glej prejšnji odstavek) pa določa pogoje stranske udeležbe v posebnem, specialnem⁵ postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja (posebna vrsta upravnega postopka) in je zato v odnosu do določbe 3. odst. 137. člena ZON **specialnejša**. Pri tem tudi pri presoji razmerja med določbami različnih zakonov nedvomno velja – *provisio specialis derogat provisio generali*.

Zakonodajalec, ki je v letu 2004 z ZVO-1 uredil postopek izdaje okoljevarstvenega soglasja je tako za ta specialen postopek izrecno predvidel nekoliko strožje pogoje stranske udeležbe, kot so bili določeni z ZON iz leta 1999 (in veljajo splošno za upravne in sodne postopke), za kar se je odločil prav zaradi dejstva, da prav vsem naravovarstvenim organizacijam ni mogoče priznavati stranske udeležbe v specialnem (in strokovno zahtevnem) upravnem postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja, temveč se tak status lahko priznava zgolj nevladni organizaciji z nacionalnim priznanim statusom oz. kvalifikacijo, ki se je tudi aktivno udeleževala postopka presoje vplivov na okolje. Če bi namreč zakonodajalec menil, da naj tudi za postopke izdaje okoljevarstvenega soglasja po ZON-1 velja splošno pravilo po ZNO, potem določba 4. odst. 64. čl. ZVO-1 sploh ne bi bila potrebna oz. bi bila sama sebi namen, saj do presojanja po strožjih pogojih nikoli ne bi prišlo. Poleg tega je treba pri presoji omenjenih norm upoštevati tudi argument koherentnosti (*argumentum a coherentia*), ki izhaja iz načela, da je pravni red vsake države notranje koherenten in da znotraj njega ne obstajajo antinomije, kar pomeni, da dva predpisa ne moreta **hkrati in različno urejati iste materije**. Zato je

⁵ Po vrsti specifičnem.

logično da je treba pri tehnično konkurirajočih normah⁶ upoštevati **kasnejši in specialnejši predpis**, v konkretnem primeru ZVO-1.

Ne glede na razmejitve obeh norm, ki sta bistvo predmetne zadeve in onkraj distinkcije med posebnim upravnim postopkom izdaje okoljevarstvenega soglasja in upravnim postopkom na splošno, pa gre tudi s sistemskega vidika celoten ZVO-1 šteti za specialen zakon (lex specialis) nasproti ZON (lex generalis). ZVO-1 v 3. členu namreč jasno določa, da je »okolje tisti del narave, kamor seže ali bi lahko segel vpliv človekovega delovanja«. Okolje je torej **ožji del narave ko celote**, varstvo okolja (predmet ZVO-1) pa tako predstavlja ožje področje kot ohranjanje narave (predmet ZON), iz česar logično izhaja, da je ožje področje urejeno tudi z specialnejšim predpisom (ZVO-1).

Za presojo stranske udeležbe v postopku okoljevarstvenega soglasja se tako nujno uporabljajo določbe specialnega predpisa, t.j. ZVO-1 in ker status DOPPS-a po določbi 4. odst. 64. člena ZVO-1 v zvezi z določbama 153. in 58. člena ZVO-1 ne ustreza zahtevanim kriterijem, DOPPS-u posledično **ni mogoče priznati tudi statusa stranskega udeleženca v postopkih izdaje okoljevarstvenega soglasja**.

Ker položaja stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja DOPPS-u ob pravilni uporabi materialnega prava ni mogoče priznati, je izpodbijana sodba nedvomno nepravilna in nezakonita.

b) Kršitev določb v upravnem sporu

Poleg napačne uporabe materialnega prava pa je naslovno sodišče v zvezi z izpodbijano sodbo zagrešilo tudi bistvene kršitve določb v upravnem sporu, ki se po določbi 2. in 3. odstavka ZUS-1 smiselno kažejo v absolutnih bistvenih kršitev določb pravnega postopka.

Najhujšo kršitev določb v upravnem sporu v zvezi z 14.tč. 2. odst. 339 čl. ZPP je naslovno sodišče zagrešilo s tem, da v izpodbijani sodbi sploh niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih, zato izpodbijane sodbe sploh ni mogoče preizkusiti. Glede bistvenega vprašanja uporabe določb ZVO-1 in ZON se naslovno sodbe v izpodbijani sodbi vsebinsko oz. vrednostno (meritorno) sploh ni opredelilo, saj je na str. 5 zgolj pavšalno navedlo, da je tožena stranka (drugostopenjski organ, ki je udeležbo DOPPS priznal, op.p) pravilno uporabila določbe ZVO-1 in ZON v skladu s pravnim mnenjem (?), ki ga je Upravno sodišče RS podalo v sodbi U 528/2006-15 z dne 29.06.2006, za spremembo pravnega tolmačenja zakonskih določb, zavzetega v navedeni pravnomočni sodbi pa po mnenju naslovnega sodišča, sodišče nima podlage.

Tožeča stranka je mnenja, da se Upravno sodišče brez pravne argumentacije in opredelitve do pomena norm materialnega prava ne more kar neposredno

⁶ Ki to vsebinsko sicer nikoli niso, saj specialna določba *per se* vedno ureja specialno, torej od generalne ločeno materijo.

sklicevati na svojo odločitev v drugem upravnem sporu, zlasti ker gre pri tej drugi odločitvi za ločen spor z učinkom *inter partes*, pri katerem učinkov pravnomočnosti ni mogoče razširjati iz izreka sodbe tudi na njeno obrazložitev, ki nima nikakršnih zavezujočih učinkov. Poleg tega je potrebno omeniti, da načelo zakonitosti v vsakem sodnem sporu zavezuje sodišče pri njegovem odločanju, sodna praksa, ki ni zavezujoč pravni vir pa lahko sodišču služi zgolj pri vsebinski argumentaciji norm materialnega prava. Naslovno sodišče bi se do vprašanja medsebojne odvisnosti in uporabe ZVO-1 in ZON v predmetnem primeru tako v vsakem primeru morale opredeliti, če bi želele izdati zakonito sodbo. Že zaradi navedene bistvene kršitve določb v upravnem sporu je torej treba izpodbijano sodbo razveljaviti.

S svojim ravnanjem je naslovno sodišče v celoti preprečilo tožeči stranki, da bi v reviziji lahko vsebinsko opredelila do uporabe materialnega prava v izpodbijani sodbi, uporabe materialnega prava v izpodbijani sodbi pa tako ne bo moglo presoditi niti Vrhovno sodišče RS. V zvezi z navedenim je tudi povsem jasno, da tožeči stranki ni mogoče nalagati, da bo v reviziji enega upravnega spora prerokala pravno argumentacijo Upravnega sodišča RS v drugem upravnem sporu in to v sodbi, ki jo tožeča stranka z revizijo ne napada.

Nenazadnje pa je upravno sodišče storilo tudi bistveno kršitev določb postopka v upravnem sporu v zvezi z 11. tč. 2. odst. 339. člena ZKP, saj je spregledalo da se kot stranka z interesom, predmetnega upravnega spora udeležuje subjekt, ki uveljavlja, da mu mora biti priznan status stranskega udeleženca (da bo postopek izdaje okoljevarstvenega soglasja lahko obnovil), ta subjekt pa pravnega interesa za pravnomočno ugotovitev statusa stranskega udeleženca (in posledično za obnovo postopka) **več nima**.

DOOPS se je namreč (zaradi svoje neudeležbe) zoper odločbo o izdaji okoljevarstvenega pritožil skupaj s stranskim udeležencem Primožem Rasporjem, in sicer v pritožbenem roku, kot je določen za stranke (in stranske udeležence) in je tako nedvomno **izkoristil možnost pritožbe po 2. odstavku 229. člena ZUP**. Že samo dejstvo, da se je DOOPS zoper odločbo pritožil skladno z 2. odstavkom 229. člena ZUP (pa po zavrženju pritožbe postopka ni nadaljeval) tako izključuje možnost nadaljnjega uveljavljanja stranske udeležbe s ciljem obnove postopka izdaje okoljevarstvenega soglasja po 9. tč. 1. odst. 260. člena ZUP.

Namen določb 9. tč. 1. odst. 260. čl. ZUP in 2. odst. 229. čl. ZUP je namreč prav v tem, da silijo osebo, ki meni, da bi morala biti udeležena v postopku in ve, da je bila v postopku izdana odločba, **da za uveljavitev svoje udeležbe uporabi pritožbeno pot**, ne pa, da po nepotrebnem odlaša in se kasneje sklicuje na neudeležbo v postopku in z vložitvijo obnove zavlačuje postopek. Čim je enkrat vložena pritožba po 229. členu ZUP pa je skladno z 4. odstavkom 261. člena ZUP obnova, ki se sklicuje na razlog neudeležbe v postopku, seveda nedopustna, sicer bi bilo oba instituta mogoče izigravati in si omogočati dvojno pritožbeno pot.

Glede navedenega je povsem jasen tudi komentar⁷ k 260 čl. ZUP, ki na str. 790 pod tč. 12, navaja: »Oseba, ki bi v postopku morala biti udeležena kot stranski udeleženec, pa ji ta možnost ni bila dana, **ima pravico predlagati obnovo postopka le:**

- če vročitve odločbe ni mogla zahtevati v roku, ki ga ima stranka za vložitev pritožbe,
- **in** zato tudi ne vložiti pritožbe v enakem roku, kot je določen za stranko,
- **in** če vseh okoliščin izhaja, da za izdajo odločbe ni vedela in iz okoliščin ni mogla sklepati, da je bila odločba izdana.

Ker DOPPS pravnega interesa za pridobitev statusa stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja več nima, saj prek tega priznanja ne more doseči obnove postopka in si s tem izboljšati pravnega položaja, tudi ni legitimiran, da bi se kot stranka z interesom udeleževal predmetnega upravnega spora. Naslovno sodišče je s tem, ko je dovolilo, da se je predmetnega upravnega spora udeleževal DOPPS, storilo bistveno kršitev določb pravnega postopka in s tem tudi določb postopka v upravnem sporu. Tudi iz tega razloga je potrebno izpodbijano sodbo razveljaviti.

Glede na navedeno tožeča stranka predlaga kot uvodoma

Ljubljana, 19.09.2008

ELEKTRO PRIMORSKA d.d.

Stroški:

- konferenca s stranko	100 točk
- revizija	750 točk
- 20 % DDV	

---

⁷ Breznik J., Štucin Z., Marflak J., Zakon o splošnem upravnem postopku s komentarjem, 2. dopolnjena izdaja, GV Založba, Ljubljana 2004.